

Daniels bok – nummer trettiotre

Guds ”sigill” anbringat vid söndagslagsdekretet: en profetisk analys av Daniel kapitel 6

Jeff Pippenger

2023-12-28

Guds ”sigill”, som kan ses, inpräglas vid dekretet om söndagslagen.

”Ingen av oss kommer någonsin att ta emot Guds sigill så länge våra karaktärer har en enda fläck eller skamfläck på sig. Det åligger oss att avhjälpa bristerna i våra karaktärer, att rena själens tempel från all orenhet. Då kommer det sena regnet att falla över oss, såsom det tidiga regnet föll över lärjungarna på pingstdagen....”

”Vad gör ni, bröder, i det stora förberedelsearbetet? De som förenar sig med världen tar emot den världsliga formen och förbereder sig för vilddjurets märke. De som misstror sig själva, som ödmjukar sig inför Gud och renar sina själar genom lydnad för sanningen, dessa tar emot den himmelska formen och förbereder sig för Guds sigill på sina pannor. När påbudet utfärdas och prägeln anbringas, kommer deras karaktär att förbli ren och fläckfri i evighet.”

Testimonies, band 5, 214, 216.

Daniel får det sigill som kan ses, när han kastas i lejongropen, så kapitlet framställer söndagslagsdekretet.

Då trädde dessa män samlade inför kungen och sade till honom: Vet, o konung, att medernas och persernas lag är sådan, att ingen förordning eller stadga som konungen fastställer kan ändras. Då befallde kungen, och man förde fram Daniel och kastade honom i lejongropen. Men kungen tog till orda och sade till Daniel: Din Gud, som du oavbrutet tjänar, han skall rädda dig. Och en sten bars dit och lades över gropens öppning; och kungen förseglade den med sitt eget signetring och med sina stormäns signetringar, för att ingenting skulle ändras i det som beslutats angående Daniel. Daniel 6:15–17.

Berättelsen slutar inte där, men den slutar där den börjar. Skaran i Daniel, kapitel sex, åskådliggör den sammanslutning som i första hand leddes av de etthundratjugo furstarna och de två underordnade föreståndarna, men som även inbegrep rådsherrarna, hövitsmännen och landshövdingarna. Den femfaldiga alliansen bildades för att bedra kungen så att han skulle förfölja Daniel. Berättelsen slutar med deras dom, ty de åskådliggör en särskild dom som inträffar vid söndagslagen; en dom som inte riktas mot dem som representerar Daniel eller kungen, utan mot dem som bedrog kungen.

Och kungen befallde, och man förde fram de män som hade anklagat Daniel, och man kastade dem i lejongropen, dem, deras barn och deras hustrur; och lejonen fick makt över dem och krossade alla deras ben, innan de ens hade nått botten av gropen. Daniel 6:24.

I den profetiska framställningen är det alltid kyrkan som bedrar staten, och kapitel sex identifierar det bedrägeri som utfördes mot kungen. Efter att Ahab hade bevittnat den mäktiga uppenbarelsen av Guds kraft på berget Karmel, ledde Elia honom genom regnet tillbaka till Jesabel. Ahab hade ingen anledning att tänka att Jesabel inte skulle bli imponerad av det mäktiga vittnesbördet om Guds kraft, men Ahab hade blivit bedragen beträffande Jesabels djupt rotade hat mot Elia. Berättelsen om Elia i konfrontation med Ahab och Jesabel upprepas åter i berättelsen om Johannes Döparen (som var Elia), och Herodes och Herodias.

När den berusade Herodes på sin födelsedag lovade Salome (Herodias' dotter) halva sitt rike, väntade han sig inte att Herodias skulle kräva Johannes' huvud. Kungarna, vare sig det är Ahab, Herodes eller Darius, blir bedragna av den orädda kvinnan genom Isebel's falska profeters dans, eller genom Herodias' dotters dans, eller genom den femfaldiga konfederationen i berättelsen om Daniel. Pilatus blev också bedragen av ett fördärvat prästerskap, som representerade den judiska "kyrkan", och en kyrka symboliserar en kvinna.

Bedrägeriet är ett kännetecken för det profetiska scenariot, och tredje ve Isrämsk är den lögn som används för att genom fruktan bedra Förenta nationerna i de sista dagarna. Både "bedrägeriet" och den "lögn" som frambringar bedrägeriet identifieras i Guds profetiska ord. Isräms roll, och påvedömet som blir det åttonde huvudet av de sju huvudena, har redan identifierats som en del av det budskap som blir avförseglat i de sista dagarna, vilket är Jesu Kristi uppenbarelse. Därför är avslöjandet av Darius bedrägeri i Daniel kapitel sex en del av det budskap som utgör midnattsropets budskap. Bedrägeriet är det element som fullständigt helar det dödliga såret och därigenom återuppväcker påvedömet som det åttonde och sista riket. I Darius bedrägeri är de två avfälliga presidenterna och de etthundratjugo furstarna representanterna för bedrägeriets konfederation, vilka ställs i kontrast till Daniel.

Etthundratjugo är en symbol för Guds lärjungar vid pingsten.

Och i de dagarna trädde Petrus fram mitt bland lärjungarna och sade: (antalet personer var tillsammans omkring etthundratjugo.) Apg. 1:15.

Pingsten är en förebild för söndagslagen när sigillet anbringas, och de etthundratjugo furstar som bedrog Darius är en symbol för ett falskt prästerskap vid söndagslagen. Två kategorier av dem som bedrar kungen framställs genom de två avfälliga presidenterna och de etthundratjugo avfälliga furstarna. De två presidenterna räknas tillsammans med Daniel, som är profeten. De två klasser som bedrar Darius representerar en grupp falska profeter och en grupp fördärvade präster.

Ve över de herdar som fördärvar och skingrar fåren på min betesmark! säger Herren. Därför säger Herren, Israels Gud, så mot de herdar som föder mitt folk: Ni har skingrat min hjord och drivit bort dem och inte sett till dem. Se, jag skall hemsöka er för era gärningars ondska, säger Herren. Och jag skall samla kvarlevan av min hjord från alla de länder dit jag har drivit dem, och jag skall föra dem tillbaka till deras fällor; och de skall vara fruktsamma och föröka sig. Och jag skall sätta herdar över dem som skall föda dem; och de skall inte mer frukta eller förskräckas, och ingen av dem skall fattas, säger Herren. Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall låta en rättfärdig Telning växa upp åt David, och en Konung skall regera och

handla visligt och utöva dom och rättfärdighet på jorden. I hans dagar skall Juda bli frälst, och Israel skall bo i trygghet; och detta är hans namn varmed han skall kallas: HERREN VÅR RÄTTFÄRDIGHET. Därför, se, dagar skall komma, säger Herren, då man inte mer skall säga: Så sant Herren lever, han som förde Israels barn upp ur Egyptens land; utan: Så sant Herren lever, han som förde upp och ledde säden av Israels hus ut ur landet i norr och från alla de länder dit jag hade drivit dem; och de skall bo i sitt eget land. Mitt hjärta är krossat inom mig på grund av profeterna; alla mina ben skälver; jag är lik en drucken man och lik en man som vinet har övermannat, för Herrens skull och för hans heliga ords skull. Ty landet är fullt av äktenskapsbrytare; ty på grund av förbannelse sörjer landet; öknens ljuvliga betesmarker är förtorkade, och deras lopp är ont, och deras kraft är inte rätt. Ty både profet och präst är gudlösa; ja, i mitt hus har jag funnit deras ondska, säger Herren. Därför skall deras väg bli för dem som hala vägar i mörkret: de skall drivas fram och falla därpå; ty jag skall låta olycka komma över dem, deras hemsökelses år, säger Herren. Jeremia 23:1–12.

Jeremias ”hemsökelses år” är domen över de sammansvurna som bedrog Dareios. Domen över de falska profeterna och prästerna är ett ämne i det profetiska Ordet. Och liksom ett fördärvat prästerskap trädde fram och bedrog de romerska myndigheterna mot Kristus, behandlar sammansvärjningen i Daniel 6 just denna profetiska sanning.

De profetiska linjerna i det femte kapitlet i Daniel framställer den verkställande dom som verkställs över det republikanska hornet och nationen Förenta staterna vid söndagslagen. Den domen fullbordas av islam i det tredje ve, som har smugit sig in i riket genom den obevakade södra muren. Linjen om söndagslagen i det tredje kapitlet i Daniel identifierar Guds folk såsom upphöjda till ett baner för hela världen just vid den tiden. Det sjätte kapitlet fokuserar på den dom som verkställs över de falska profeterna i just samma historia.

Vid söndagslagen i Förenta staterna består det avfälliga protestantiska hornet av två klasser, den ena som upprätthåller söndagen som gudstjänstdag, och den andra som fäfängt bekänner sig upprätthålla sabbaten som gudstjänstdag. Deras motsvarigheter inom det republikanska hornet är Demokratiska och Republikanska partierna. Vart och ett av de två avfälliga hornen förebildades av sadducéerna och fariséerna på Kristi tid. De två avfälliga presidenterna och de etthundratjugo prästerna i bedrägeriet kring Darius representerar också de två kategorierna av det protestantiska avfällighetshornet. Fastän de i den tid då berättelsen utspelade sig i själva verket var politiska gestalter, visar det profetiska sammanhanget att det är den avfälliga religiösa makten som bedrar staten.

Berättelsen, sådan den framställs på berget Karmel, identifierar två grupper av falska profeter: Baals profeter och lundarnas profeter (Ashtarot). Tillsammans utgör de en sinnebild för föreningen mellan kyrka och stat, ty Baal är en manlig gudom och Ashtarot är en kvinnlig gudom. Elia lät slutligen avrätta de falska profeterna på berget Karmel, på samma sätt som sammansvärjningen i Daniel kapitel sex kastades i lejongropen.

Och Elia sade till dem: Grip Baals profeter; låt inte en enda av dem undkomma. Och de grep dem; och Elia förde dem ned till bäcken Kison och dräpte dem där. 1 Kungaboken 18:40.

I samma berättelse om berget Karmel, representerad av Johannes Döparen, är den makt som bedrar dottern. Båda berättelserna identifierar bedragarna som dansande, antingen kring sitt offer på berget Karmel eller vid Herodes berusade födelsedagsfest, där Salome utförde sin bedrägeriets dans. Tillsammans identifierar de två linjerna den förening av kyrka och stat som är fullt utvecklad vid söndagslagen, och att Förenta staternas avfälliga kyrkor är Herodias' döttrar, hon som är Isebel, vilka båda representerar katolicismen. Herodes födelsedag markerar slutet på jorddjurets sjätte rike, men markerar samtidigt födelsedagen för bibelprofetians sjunde rike (Förenta nationerna).

I själva löftet till Salome går Herodes med på att ge halva sitt rike åt Salome, vilket identifierar det sjunde riket såsom representerande en kombination av hälften kyrka och hälften stat. Riket börjar när Johannes huvud överlämnas åt Herodias. Av denna anledning framställs det sjunde riket i Uppenbarelseboken kapitel sjutton såsom bestående endast en kort tid. Det är vid söndagslagen som den trefaldiga unionen upprättas, ty där kommer de tio kungarna överens om att ge sitt kortlivade rike åt vilddjuret för en "timme". Den ena "timmen" är söndagslagskrisens "timme", som börjar i Förenta staterna och slutar när Mikael träder upp.

Och de tio horn som du såg är tio kungar, som ännu inte har fått något rike; men tillsammans med vilddjuret får de makt såsom kungar för en timme. Dessa har ett och samma sinne och ger sin makt och styrka åt vilddjuret. Dessa skall föra krig mot Lammet, och Lammet skall övervinna dem; ty han är herrarnas Herre och kungarnas Konung; och de som är med honom är kallade och utvalda och trogna. Uppenbarelseboken 17:12–14.

De tio kungarna, framställda genom Herodes, samtycker vid det sjunde rikets födelsedag till att ge hälften av sitt rike åt vilddjuret under söndagslagens kris, vilken framställs som "en timme". I den "timmen" skrivs handskriften på Belsassars vägg. I den "timmen" kastas Shadrak, Meshak och Abed-Nego i ugnen och lyfts upp i ett moln, såsom de två vittnena i Uppenbarelsebokens elfte kapitel. Den trefaldiga unionen förs samman genom det bedrägeri som utförs av jordens vilddjur, vilket låter eld falla ned från himlen inför människors åsyn.

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamm, och det talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och förmår jorden och dem som bor där att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. Och det gör stora tecken, så att det till och med får eld att falla ned från himlen på jorden inför människors ögon, och det förleder dem som bor på jorden genom de tecken som det hade makt att göra inför vilddjuret; och det säger till dem som bor på jorden att de skall göra en bild åt vilddjuret, det som hade blivit sårat med svärd och ändå levde. Uppenbarelseboken 13:11–14.

Världen blir bedragen, inte så mycket av miraklerna, som av "medlen till dessa mirakler", vilka han hade makt att utföra. Uttrycket "medlen till dessa mirakler" är en tillagd fras, men den lägger den rätta betoningen på miraklerna, något som noggrant bör uppmärksammas. Det är viktigt att inse på vilket sätt det falska budskapet (eld från himlen) bedrar världen, ty vi befinner oss nu just i den historia där jordens befolkningar hypnotiseras genom en "informationens supermotorväg" som kontrolleras och manipuleras av jordens globalistiska köpmän. Detta ämne lämnar vi tills vidare åt senare artiklar, men vi vill nu endast påpeka att det bedrägeri från presidenternas och furstarnas sida som sattes i verket mot Darius är ett särskilt profetiskt ämne, innehållande flera

sammanhängande element som behöver uppmärksammas.

Den trefaldiga föreningen sammanförs genom bedrägeriet i Salomes sinnligt förföriska dans inför härskarna vid Herodes födelsedagsfest. Det bedrägeri som påtvingades Pilatus var till sin natur tvåfaldigt, nämligen anklagelsen att Kristus orsakade och främjade uppror mot statsmakten, och också att Han hädade mot den religiösa makten. I denna historia kom tre antagonister samman. Den romerska makten (staten), Barabbas, en falsk Kristus (den falske profeten), och den avfälliga judiska kyrkan (vildjuret). Den avfälliga kyrkan bedrog den romerska myndigheten (staten) med den tvåfaldiga lögnen om uppror och hädelse.

När Darius slutligen blir medveten om sina bedragarnas motiv, tvingas han kasta Daniel i lejongropen. Daniel bröt mot statens lag genom sin lydnad för Guds lag. Lögnen som framlades för Darius fullbordades genom att Darius stolthet upphöjdes och därmed hindrade honom från att inse sina bedragarnas motiv. Lögnen och bedrägeriet i berättelsen om Daniel i lejongropen identifierar lydnad mot Gud som hädelse och uppror, vilket var samma dubbla bedrägeri vid korset, och vägmarkeringen vid korset står i linje med vägmarkeringen för söndagslagen.

Straffet över den religiösa förföriska makten är ett ämne i Bibelns profetia, liksom det faktum att den religiösa makten bedrar statsmakten.

”Folket ser att de har blivit bedragna. De anklagar varandra för att ha lett dem till fördärvet; men alla förenar sig i att hoppa sin bittraste fördömelse över förkunnarna. Otrognna herdar har profeterat behagliga ting; de har lett sina åhörare till att upphäva Guds lag och till att förfölja dem som ville hålla den helig. Nu bekänner dessa lärare i sin förtvivlan inför världen sitt bedrägliga verk. Massorna uppfylls av raseri. ’Vi är förlorade!’ ropar de, ’och ni är orsaken till vår undergång;’ och de vänder sig mot de falska herdarna. Just de som en gång beundrade dem mest skall uttala de mest fruktansvärda förbannelser över dem. Just de händer som en gång krönte dem med lagrar skall lyftas till deras förgörelse. De svärd som var avsedda att dräpa Guds folk används nu för att förgöra deras fiender. Överallt råder strid och blodsutgjutelse.”
Den stora striden, 655.

De religiösa ledarna angrips sedan när nådatiden har avslutats, ty deras hjordar inser att de hade blivit bedragna av en lögn som de religiösa ledarna hade spritt. Presidenterna och furstarna, tillsammans med sina familjer, drabbades alla av samma vedergällande dom för den lögn de hade spritt. När Elia dräpte de falska profeterna på berget Karmel, framställs samma vedergällning vid ”den stora jordbävningen” i Uppenbarelsebokens elfte kapitel, när ”sju tusen” störtas omkull.

Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och tiondedelen av staden föll, och i jordbävningen dödades sju tusen människor; och de övriga blev förskräckta och gav ära åt himmelens Gud. Uppenbarelseboken 11:13.

I uppfyllelsen av den stora jordbävningen under den franska revolutionen representerade de sju tusen som dödades Frankrikes kungahus. Vid den ”timme” av den stora jordbävningen som är söndagslagen representerar de sju tusen som dödas sjundedagsadventister som böjer sig för Rom, ty endast de som förstår ansvaret inför sjundedagssabbaten tar emot vildjurets märke när söndagslagen kommer.

”Förändringen av sabbaten är tecknet eller märket på den romerska kyrkans auktoritet. De som, med förståelse för det fjärde budets anspråk, väljer att hålla den falska sabbaten i stället för den sanna, visar därigenom vördnad för den makt genom vars auktoritet allena detta påbjuds. Vilddjurets märke är den påvliga sabbaten, som har antagits av världen i stället för den dag som Gud har bestämt.

”Men tiden att ta emot vilddjurets märke, sådan den har angivits i profetian, har ännu inte kommit. Prövningstiden har ännu inte kommit. Det finns sanna kristna i varje kyrka, den romersk-katolska gemenskapen inte undtagen. Ingen blir fördömd förrän han har fått ljuset och insett förpliktelsen i det fjärde budet. Men när dekretet utfärdas som påbjuder den falska sabbaten, och när den tredje ängelns höga rop varnar människorna för tillbedjan av vilddjuret och dess bild, då kommer skiljelinjen mellan det falska och det sanna att tydligt dras. Då kommer de som fortfarande framhärdar i överträdelse att ta emot vilddjurets märke på sina pannor eller på sina händer.

”Med snabba steg närmar vi oss denna tid. När de protestantiska kyrkorna förenar sig med den världsliga makten för att upprätthålla en falsk religion, i motstånd mot vilken deras förfäder uthärdade den häftigaste förföljelse, då kommer den påvliga sabbaten att påtvingas genom kyrkans och statens förenade myndighet. Det kommer att bli ett nationellt avfall, som skall sluta endast i nationell undergång.” Bible Training School, 2 februari 1913.

De ”sju tusen” som omkommer i den stora jordbävningens ”stund”, det vill säga söndagslagen, motsvaras också av de ”sju tusen” som vägrade att böja sig för Isebel på Elias tid.

Men jag har lämnat kvar åt mig sju tusen i Israel, alla de knän som inte har böjt sig för Baal och varje mun som inte har kysst honom. 1 Kung. 19:18.

Den första hänvisningen till sju tusen identifierar en trofast grupp som vägrade att böja sig för Isebel, och den sista hänvisningen representerar en kvarleva som böjer sig för Isebel. När påvedömet erövrar det härliga landet (jorddjuret i Uppenbarelseboken tretton), vid söndagslagen, blir en klass ”omstörtad” och en annan klass undkommer Babylons kontrolls hand, ty budskapet att komma ut ur Babylon börjar då.

Han skall också dra in i det härliga landet, och många länder skall bli omstörtade; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

Ordet ”länder” är ett tillagt ord, ty många länder blir inte ”omstörtade” vid söndagslagen, men många enskilda sjundagsadventister blir det, ty vid den tidpunkten är de de enda som hålls ansvariga inför den tredje ängelns ljus. De är de ”många”, ty de var de som kallades att vara bland dem som mottog Guds sigill, men de förkastade den kallelsen.

Och han sade till honom: Vän, hur kom du in här utan bröllopskläder? Och han stod mållös. Då sade kungen till tjänarna: Bind honom till händer och fötter och för bort honom och kasta honom i det yttersta mörkret; där skall vara gråt och tandagnisslan. Ty många är kallade, men få är utvalda. Matteus 22:12–14.

Furstarnas och presidenternas bedrägeri i Daniel kapitel sex identifierar bestraffningen av den religiösa makt som bedrar statsmakten.

Och kungen befallde, och man förde fram de män som hade anklagat Daniel, och de kastade dem i lejongropen, dem själva, deras barn och deras hustrur; och lejonerna övermannade dem och krossade alla deras ben innan de ens hade nått gropens botten. Daniel 6:24.

Vi skall fortsätta med Daniels bok i nästa artikel.

Och vad mer skall jag säga? Tiden skulle inte räcka till för mig att berätta om Gideon och Barak och Simson och Jefta, likaså om David och Samuel och profeterna, vilka genom tron kuvade kungariken, utövade rättfärdighet, vann löften och tillslöto lejonens gap. Hebréerbrevet 11:32, 33.